Dilluns 16 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 12,38-42): Aleshores s'adreçaren a ell alguns dels escribes i fariseus, dient: «Mestre, volem veure de tu un senyal». Però ell, responent, els digué: «Una generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no se li donarà més senyal que el de Jonàs el profeta. Així com Jonàs va estar tres dies i tres nits en el ventre del cetaci, així el Fill de l'home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra. Els ninivites s'aixecaran en el judici contra aquesta generació i la condemnaran, perquè es van convertir a la predicació de Jonàs, i mireu que hi ha alguna cosa més que Jonàs aquí! La reina del Migjorn s'alçarà en el judici contra aquesta generació i la condemnarà, perquè vingué des de l'extrem de la terra a escoltar la saviesa de Salomó, i mireu que hi ha alguna cosa més que Salomó aquí!

© Albada Editorial / evangeli.net

«Mestre, volem veure de tu un senyal»

P. Joel PIRES Teixeira
(Faro, Portugal)

Avui, Jesús és sotmès a prova per «alguns dels escribes i fariseus» (Mt 12,38; cf. Mc 10,12), que es veuen amenaçats per la persona de Jesús, no per raons de fe, sinó de poder. Amb por a perdre llur poder, pretenen desacreditar Jesús tot provocant-lo. Aquests "alguns" moltes vegades som nosaltres mateixos, quan ens deixem portar pels nostres egoismes i interessos individuals. O també quan mirem l'Església com una realitat merament humana i no com un projecte de l'amor de Déu envers cadascun de nosaltres.

La resposta de Jesús és clara: «Cap senyal els serà donat» (cf. Mt 12,39), no per por, sinó per a emfatitzar i recordar que els "senyals" són la relació de comunicació i amor entre Déu i la humanitat; no es tracta d'una relació d'interessos i poders individuals. Jesús recorda que hi ha molts senyals donats per Déu; i que no és provocant-lo o fent-li xantatge com s'aconsegueix arribar a Ell.

Jesús és el senyal més gran. En aquest dia, la Paraula és una invitació per tal que cadascú de nosaltres entengui, amb humilitat, que només un cor convertit, voltat vers Déu, pot acollir, interpretar i veure aquest senyal que és Jesús mateix. La humilitat és la realitat que ens apropa no solament a Déu, sinó també a la humanitat. Per la humilitat reconeixem les nostres limitacions i virtuts, però sobretot veiem els altres com a germans i Déu com a pare.

Tal com ens recordava el Papa Francesc, «el Senyor és veritablement pacient amb nosaltres! No es cansa mai de recomençar des de l'inici cada cop que caiem». Per això, malgrat les nostres faltes i provocacions, el Senyor roman amb els braços oberts per tal d'acollir i recomençar. Procurem, doncs, que la nostra vida, i avui en particular, aquesta paraula es faci realitat en nosaltres. L'alegria del cristià està en ser reconegut per l'amor que hom veu en la seva vida, amor que brolla de Jesús.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Déu no va impedir a la mort de separar l'ànima del cos del seu Fill, segons l'ordre necessari de la naturalesa; però va reunir-los de nou amb la Resurrecció, per tal de ser el Fill mateix en persona el punt de trobada de la mort i de la vida» (Sant Gregori de Nissa)

- «El signe que Jesús promet és el seu perdó a través de la seva mort i de la seva resurrecció. El signe que Jesús promet es la seva misericòrdia. Així que el veritable signe de Jonàs és aquell que ens dóna la confiança d'estar salvats per la sang del Crist» (Francesc)

- «El baptisme, el signe original i plenari del qual és la immersió, significa eficaçment la baixada al sepulcre del cristià que mor al pecat amb el Crist per assolir una vida nova (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 628)

Altres comentaris

«Mestre, volem veure de tu un senyal»

Mn. Lluís ROQUÉ i Roqué
(Manresa, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem en l'Evangeli alguns mestres de la Llei i fariseus tot desitjant que Jesús demostri la seva procedència divina amb un senyal prodigiós (cf. Mt 12,38). N'havia fet molts, suficients per a mostrar no solament que venia de Déu, sinó que era Déu. Però, tot i els molts miracles realitzats, no en tenien prou: per més que n'hagués fet, no haurien cregut.

Jesús, amb to profètic, prenent ocasió d'un senyal prodigiós de l'Antic Testament, anuncia la seva mort, sepultura i resurrecció: «Així com Jonàs va estar tres dies i tres nits en el ventre del cetaci, així el Fill de l'home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra» (Mt 12,40), sortint-ne ple de vida.

Els de Nínive, per la conversió i la penitència, recobraren l'amistat amb Déu. També nosaltres, per la conversió, la penitència i el baptisme, hem estat sepultats amb Crist, i vivim per Ell i en Ell, ara i per sempre, havent donat un vertader pas "pasqual": pas de mort a vida, del pecat a la gràcia. Deslliurats de

l'esclavatge del dimoni, esdevenim fills de Déu. És “el gran prodigi”, que il·lustra la nostra fe i l'esperança de viure estimant com Déu mana, per a posseir Déu Amor en plenitud.

Gran prodigi, tant el de la Pasqua de Jesús com el de la nostra pel baptisme. Ningú els ha vist, ja que Jesús sortí del sepulcre, ple de Vida, i nosaltres del pecat, plens de vida divina. Ho creiem i vivim tot evitant caure en la incredulitat dels qui volen veure per a creure, o dels qui voldrien l'Església sense l'opacitat dels humans que la composem. Que ens basti el fet Pasqual de Crist, que tan fondament repercuteix en tots els humans i en tota la creació, i és causa de tants “miracles de la gràcia”.

La Mare de Déu es fià de la Paraula de Déu, i no hagué de córrer al sepulcre a embalsamar el cos del seu Fill i a comprovar el sepulcre buit: simplement cregué i “veié”.